

[Aksel Larsen.]

mod mig, at jeg her i folketinget skulle have erklæret, at vort parti ikke er bundet af den danske grundlov. Det ærede medlem var ikke i stand til at bevise dette med noget som helst citat. Han kom med et citat om noget helt andet, nemlig et citat af en tale af mig, hvori jeg havde omtalt det, der stod i det kommunistiske manifest, for øvrigt en socialdemokratisk udgave af samme, men i den pågældende tale var der ikke nogen som helst erklæring om, at jeg eller mit parti ikke følte os bundet af den danske grundlov. Hvis det ærede medlem vil gøre sig selv den lille smule ulejlighed at gennemgå, hvad der er sagt af mig her i folketinget, vil det ærede medlem på et noget senere tidspunkt på konkret foranledning — men jeg beklager, at jeg ikke kan huske datoen; jeg havde ikke regnet med at komme ud for den slags påstande — kunne finde en udtalelse, hvori jeg gør opmærksom på, at vi naturligvis føler os bundet af den danske grundlov. Derimod har det ærede medlems parti og andre ikke følt sig synderlig bundet af Danmarks riges grundlov. Jeg synes, det ærede medlem skulle holde op med at forsøge at klare sig her i salen ved at komme med uvederhæftige beskyldninger og insinuationer imod mig.

Denne forespørgsel, som det ærede medlem og hans parti formelt korrekt har stillet til udenrigsministeren, er besvaret af udenrigsministeren. Omstændighederne, hvorunder den er fremkommet, og ikke mindst de udtalelser, der er fremkommet her, foranlediger mig til at komme med nogle bemærkninger, uden at man dog skal vente, at jeg vil beskæftige mig med de uhyggelige udslag af en ondartet fantasi, vi i den senere tid har været præsenteret for, især i et bestemt dagblad, som synes at være den ærede ordførers hele kildemateriale. Jeg og mange med mig ville glæde os over den iver, hvorved den konservative rigsdagsgruppe under det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts ledelse udtrykker sin bekymring med hensyn til, hvad der måtte være hændet et forhenværende kommunistisk folketingsmedlem, hvis jeg og andre nuværende kommunistiske folketingsmedlemmer ikke altfor vel erindrede en tid, da den konservative rigsdagsgruppe med det samme ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i spidsen aldeles ikke bekymrede sig om den skæbne, som blev kommunistiske rigsdagsmedlemmer beskåret — skal vi sige i udlandet.

Det er mig bekendt, at Arne Munch-Petersens pårørende — iøvrigt efter samtaler og samråd med mig såvel før som efter krigen

— har anmodet de kompetente myndigheder herhjemme om at foretage de efterforsknin-ger og undersøgelser, der var mulige. Jeg må gå ud fra, at myndighederne har gjort det. Jeg må gå ud fra, at de har udtømt mulighederne, siden de pårørende eller en del af dem nu har foranlediget den kendte rets-sag med den motivering, at et arveskifte gør det nødvendigt eller ønskeligt. Jeg har ingen oplysninger at give udover de oplysninger, jeg forlængst har givet Arne Munch-Petersens pårørende. Jeg har ikke kendskab til hans skæbne fra 1938 og ved ikke, hvor og i hvilket land han i så fald opholder sig, eller hvormed han beskæftiger sig.

Arne Munch-Petersen rejste — den enkelte detalje i den ærede forespørgers lange tale er rigtig — i 1936 til Moskva dels efter eget ønske, dels i henhold til en vedtagelse i Danmarks kommunistiske partis forretnings-udvalg, hvoraf han selv var medlem. Hans formål med rejsen var dels at drive studier, dels at deltage i arbejdet i Den kommunistiske Internationales sekretariat som Danmarks kommunistiske partis repræsentant. Jeg må efter de pårørendes oplysninger til retten gå ud fra, at Arne Munch-Petersen i sine udtalelser til sine pårørende har lagt mest vægt på det første af de to nævnte for-mål.

I eftersommeren eller efteråret 1937 — man vil tilgive mig, at jeg ikke kan huske det så nøjagtigt mere — modtog vort partisekretariat meddelelse fra Arne Munch-Petersen om, at han agtede at overgå til anden beskæftigelse. Han meddelte intet om, hvilke planer eller hensigter han havde for sin person. Vi tog denne Arne Munch-Petersens meddelelse til efterretning. Det var i denne situation, jeg i 1938 fremsatte nogle udtalelser i dagspressen, som på et efter min mening ganske forrykt grundlag forsøgte at lave sensation om det forhold, at en fuld-myndig dansk statsborger var rejst til udlandet og midlertidigt eller for stedse havde ophørt med at have forbindelse med sine pårørende.

For tydelighedens skyld er det måske nød-vendigt at gøre en tilføjelse. Hverken Danmarks kommunistiske partis ledelse eller jeg personlig har nogen viden om, hvor Arne Munch-Petersen nu opholder sig, eller hvilket erhverv han har. Arne Munch-Petersen afbrød af grunde, som måske kun han ken-der, og som i hvert fald må være hans per-sonlige, i slutningen af 1937 forbindelsen med Danmarks kommunistiske parti, men vi kan ikke i denne omstændighed se noget bevis for, at han skulle være død. Det er da endelig ikke noget helt sjældent forekom-